

ἀποδιλλαχτά ἐπίρρ. ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχν. 1, 223.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδιλλαχτός.

Ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ σειράν: Ἡ Στασινή, τοῦ ἀδικη-
μένου ἢ ἀρφανή ἀδερφή, ἐσταύρωσε τὰ χέρια τῆς μετὰ τὰ δικά-
τους ἀποδιλλαχτά καὶ τοὺς ἐκαλοδέχτηκε.

ἀποδιαλόγι τό, Ἄνδρ. Δαρδαν. Προπ. (Κούταλ.) Σκῦρ.
κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπουδιαλόγ' Ἀδραμ.
Θράκ. (Αἴν. Μάδυτ.) Κυδων. Λέσβ. ἀποδιαλόι Μύκ. Χίος
— Λεξ. Πρω. ἴποδιαλόγι Κύπρ. ἴποδιαλόιν Κύπρ. (Γερ-
μασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλέγω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916) 166.

1) Ἡ τελικὴ διαλογή, ἐκλογή ἀγν. τόπ.: Φρ. Λέσ' ἔβα-
λαν 'ς' τ' ἀποδιαλόγι! (πρὸς τὸν ἐκφράζοντα τὴν προτίμησιν
διὰ κάτι χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ). 2) Συνήθως κατὰ πληθ.,
τὰ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καλυτέρων ἀπομένοντα, ἐπομένως
ἄξια ἀπορρίψεως, οἷον ἐπὶ καρπῶν, ἐμπορευμάτων κττ.
Ἀδραμ. Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Αἴν. Μάδυτ.) Κυδων. Κύπρ.
(Γερμασ. κ.ά.) Λέσβ. Μύκ. Προπ. (Κούταλ.) Σκῦρ. Χίος
— Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἐδκιάλεξαν τὰ καλὰ καλὰ
τὸ' ἐμείναν τὰ ἴποδιαλόγια Κύπρ. Ἐπκίασες τὰ καλὰ ἀπ-πίδκια
κι ἄφησες τὰ ἴποδιαλόγια αὐτόθι. Τὰ καρύδκια σου ἐν' οὐλον
ἴποδιαλόγια (ὁ ἀγοραστής πρὸς τὸν πωλητὴν) Γερμασ.
|| Γνωμ. Ὁγοῖος πολυδιαλέει τ' ἀποδιαλόγια παίρνει (ἐπὶ
τοῦ δυσκόλου ἐν τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐν τέλει ἀποτυγχάνοντος)
Σκῦρ. Διάλιγα διάλιγα, 'ς' τ' ἀπουδιαλόγια ἔπισα (συνών. τῷ
προηγούμενῳ) Κυδων. || Ἄσμ.

Τὰ ξώφυλ-λα τῶν μαρουλ-λιῶν, τὰ φύλ-λα τῶν τῶνάρων,
τὰ ἴποδιαλόγια τοῦ χωρκοῦ λαλοῦν μου νὰ τὰ πάρω
(τῶνάρων=ἀγγινάρων) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιαλέγι.

3) Μετων. ὁ ἄξιος ἀπορρίψεως, ἀνάξιος Κύπρ. || Ἄσμ.
Ἐρκετουν ἴπόζω ἄντρας μου τὸ' εὐρίσκειν τα ρολόιν,
ἐφίλαν με τὸ' ἐλάλεν μου ἤμουν καθαρολόιν,
ἐδαίρειτον πῶς ἐν ἡῦρεν κἀνέναν ἴποδιαλόιν.

ἀποδιαλύζω ἀμάρτ. ἀποδᾶλύζω Πόντ. (Οἶν.) ἴποδι-
αλύζν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποδιαλύω. Διὰ τὸν μετασχημα-
τισμὸν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272.

Διαλύω τι ἐμπεπλεγμένον, ξεχωρίζω, ἐπὶ κόμης, νήμα-
τος ἢ στήμονος κττ. Συνών. διαλύζω, ξεδιαλύζω,
ξεμπερδεύω, ξεμπλέκω.

***ἀποδιαλυνίσκω**, ἴποδιαλυνίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποδιαλύνω, παρ' ὃ καὶ ἴποδι-
αλύν-νω, δι' ὃ ἰδ. ἀποδιαλύζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίσκω. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 75.

Παύω αἰμωδιῶν. Συνών. *ἀποδιαλυνώνω 2, ξε-
μουδιάζω.

***ἀποδιαλυνώνω**, ἴποδιαλυνών-νω Κύπρ. (Ζώδ. κ.ά.)

Κατὰ μεταπλασμὸν ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποδιαλύνω,
παρ' ὃ καὶ ἴποδι-αλύν-νω, δι' ὃ ἰδ. ἀποδιαλύζω.

1) Χαλαροῦμαι: Τραῦτα το νὰ ἴποδιαλυν-νώσῃ (ἐνν. τὸ
σκοινί, τὸ βρεγμένο ροῦχο κττ.) 2) Παύω αἰμωδιῶν:
Ἐπαρπάτησα κομ-μάτι τὸ' ἐποδιαλυνώσαν τὰ πόδκια μου.
Παρπάτησε λ-λίον τῶν μὲν κάθεσαι οὐλ-λ' ἡμέρα, νὰ ἴποδι-
αλυνώσουν τὰ πόδκια σου. Κάτσε κάτσε ἐμουδκιάσαν τὰ πόδκια
μου, ἐν-νὰ πατήσω λ-λίον νὰ ἴποδιαλυν-νώσουν. (διὰ τὴν σημ.
πβ. Ὁρειβ. 6,21 «οἱ ἐωθινοὶ περίπατοι... τὰς νωθρότητας
ἐκ τῶν ὕπνων ἀποδιαλύουσιν»). Συνών. *ἀποδιαλυν-
νίσκω, ξεμουδιάζω.

***ἀποδιάλυσμα** τό, ἴποδιάλυσμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιαλύζω.

Τὸ νὰ διαλύῃ τις πρᾶγμα περιπεπλεγμένον. Συνών.
ξεμπέρδεμα, ξεμπλέγμα.

***ἀποδιαλυστήρι** τό, ἀποδελαστήρ' Πόντ. (Χαλδ.)
ἀποδελαστήρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τινὸς ρ. ἀποδιαλύζω.

Ἀραιὸν κτένιον μετὰ τὸ ὅποιον διαλύουν τὴν περιπε-
πλεγμένην κόμην. Συνών. *ἀποδιαλυστήρι, δια-
λυστήρα, διαλυστήρι, τσατσάρα, τσουγκράνα,
χτένι.

***ἀποδιαλυστήρι** τό, ἀποδᾶλεχτήριον Πόντ. (Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδιαλύζω.

*Ἀποδιαλυστήρι, ὁ ἰδ.

ἀποδιανεμώνω Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διανεμώνω.

Στεγνώνω ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἀέρα: Ἀπλωσ' τὰ ροῦχα
ν' ἀποδιανεμώσουν. Καὶ μετβ. στεγνώνω τι ἐκθέτων εἰς τὸν
ἀέρα.

ἀποδιαντρέπω Τηλ. Μέσ. ἀποδιαντρέπομαι Ἀμοργ.
Κάσ. Νάξ. Σύμ. Χίος κ.ά. — ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 46 ΓΞενοπ.
Στέλλ. Βιολ. 33 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποδιαδρέπομαι
Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) ἀπουδιαντρέπο-
μαι Μεγίστ. ἀπουδιαντρέπουμι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴποδιαντρέ-
πομαι Κάρπ. Ρόδ. ἴποδιαδρέπομαι Κρήτ. ἴποδιαντρέπομαι
Κύπρ. ἴποδιαντρέπομαι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποδιαντρέπομαι, περὶ οὗ ἰδ. ἸΒογια-
τζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 122 κέξ. Διὰ
τὸν σχηματισμὸν τῆς λ. πβ. ἀγγελοκροῦω, ἀγγελο-
σκιάζω κττ.

1) Ἀποβάλλω πᾶσαν αἰδῶ, ἀπαναισχυντῶ Κάρπ. Κάσ.
Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Σύμ. Τηλ. Χίος — ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Κωπέλλα ποῦ ἀποδιαντράπηκε νὰ γράψῃ 'ς ἓνα
ξένο «εἶμαι δική σου», δὲν μπορεῖ ἄλλο νὰ ζήσῃ 'ς τὸ σπῖτι μου
ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Μ-μ' ἀπῆτι πολλαγράσει δυὸ μίλια τοῦ λιμνῶνα,
ἐποδιαντράπ' ὁ ναύκληρος κι ἀπλῶν-νει πρὸς τὴν κόρη

Κάρπ.

Καὶ μὲν Λαμπρή, μὲν Κερεκή, μὲν χορήσιμην ἡμέρα,
ἐποδιαντράπην κ' εἶπεν τῆς, νύφ-φη, κ' ἐγὼ γαπῶ σε
(Κερεκή = Κυριακή) Τηλ.

Πίν-νου του τὸ γλυκὸν κρασί, πίν-νου του νὰ μεθύσουν,
πίν-νου του ν' ἀπουδιαντραπῶ, νὰ ἴπου νὰ τὴν μιλήσουν

Λιβύσσ.

Ἐποδιαντράπην ἄουρος τοῦ κόρης νὰ μιλήσῃ

Νάξ.

Ἦβγεν ἡ κόρ' ἀ τὸ λουτρό κι ὁ νεὸς ἀ τὸ βαρδέρη,

κ' ἐσυναπαδηχτήκανε μέσα 'ς τὸ σταυροδρόμι

κ' ἐποδιαδράπη ὁ νεώτερος κ' εἶπε τζῆ περιστέρας

Ἀπύρανθ. — Ποίημ.

Ἡ Μαντελένια ἡ ροῦσσα ἀποδιαντράπη

καὶ τραγουδάει καὶ λέει γιὰ τὰ πουλλὰ

δυὸ δυὸ πῶς κάνουν τὴν ἀγάπη

ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ
καὶ στίχοι στ. 340 (ἐκδ. Wagner σ. 76) «μετὰ χαρᾶς ἡ πολι-
τικὴ θέλει κρυφὸν γαμήσι, ὥς ὅτε ν' ἀποδιαντραπῇ, ὥστε
ν' ἀποκινήσῃ». Συνών. ξεδιαντρέπομαι, ξετσιπώνο-
μαι. Καὶ μετβ. παύω ἐντρέπόμενός τινα καὶ ἀναισχυντῶ
πρὸ αὐτοῦ Κρήτ. (Ἐμπαρ.) Ρόδ.: Ἐποδιαδράπηκέ τηνε καὶ
τοῦ λέει ὅτι τοῦ κατεβῇ Ἐμπαρ. Τὸν ἀδάντροπον ἄνθρωπον
ἴποδιαντράπου τον καὶ σὺ Ρόδ. 2) Μέσ. ἐντρέπομαι πολὺ



Κρήτ.: Ἀποδιαδράπηκα καὶ τοῦ ὄκα πέδε γρόσια. Συνών. ντρέπομαι. 3) Προσβάλλω τινά, καταισχύνω Τήλ.: ἄσμ.

Ἡ κυρὰ Ρήνη - Ἀρετὴ καὶ δέρνει τὸν ὕγιό της, γιὰ τὴν εἶπεν ἄσκημη, γιὰ τὴν εἶπε κούρβα, γιὰ τὴν ἐποδιάντρεψε μέσα ᾿ς τ' ἀρχοντολόγια.

Συνών. ἀποδιαντροπώνω 1, ντροπιάζω.

ἀποδιάντροπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ᾿ποδκιάντροπος Κύπρ. ᾿ποδκιάντραπος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάντροπος.

Ἀναιδής, ἀναισχυντος: Ἄσε τὸν ᾿ποδκιάντραπον! Ἐν ἀντρέπεται! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνέντροπος.

ἀποδιαντροπώνω ἀμάρτ. ᾿ποδκιάντραπώνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιάντροπος. Ὁ τύπ. ᾿ποδκιάντραπώνω ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. ἀποδιαντράπην τοῦ ρ. ἀποδιαντρέπω.

1) Καταισχύνω τινά, προσβάλλω: Εἶπεν μοῦ το μέσ' ᾿ς τὸν κόσμον τὸ ἐποδκιάντραπώσέν με. Συνών. ἀποδιαντρέπω 3, ντροπιάζω. 2) Προσβάλλων τινά τὸν ἀναγκάζω νὰ ἐπιδείξῃ συμπεριφορὰν ἀπρεπῇ καὶ ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν αἰδῶ: Πρῶτα ἐν τοῦ εἶπα τίποτε, ὅτι το' ἐποδκιάντραπώσέν με, ἐξητίμασά τον τὸ ἐγὼ (ἐξητίμασα = προσέβαλα, ὕβρισα). Μὲν τὸν λάμνης, μὲν τὸν ἐξητιμάζης, τὸ ἐν-νὰ τὸν ᾿ποδκιάντραπώσης (λάμνης = ἐνοχλῆς, ἐρεθίζης).

ἀποδιαντροπώσυνη ἡ, ἀμάρτ. ᾿ποδκιάντραπώσυνη Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 37.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιάντροπος, παρ' ὃ καὶ ᾿ποδκιάντροπος.

Ἐλλειψις πάσης αἰδοῦς, τελεία ἀναισχυντία ἐνθ' ἀν.: Εἶς ᾿ποδκιάντραπώσυνην, νὰ παραδιονῶν-νον ᾿ς τοὺς φτωχοὺς τοὺς ἀρκάτες τὸ π-πελάβιν χωρὶς ζάχαρις καὶ καν-νέλ-λαν! (παραδιονῶν-νον = ἐκ τῆς χύτρας κενώνουν τὰ φαγητὰ εἰς τὰ πιάττα) Κύπρ. || Ποίημ.

Ἀλλοίμονον, κόρη Λενοῦ, ἡ ᾿ποδκιάντραπώσυνη,

ἂν πῇ τῶαί ξαπλωθῇ πολλὰ,

ἐν-νὰ ψωρκάσῃ πὺν καλὰ ἡ νεότη, ἡ παιδικωσύνη

(ἐὰν ἡ ἀναισχυντία διαδοθῇ πολὺ, ἡ νεότης θὰ ψωρκάσῃ γιὰ καλὰ, θὰ διαφθαρῇ τελείως. παιδικωσύνη = νεότης) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἀν.

ἀποδιαρμίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαρμίζω.

Τακτοποιῶ, διευθετῶ: Ἐποδιάρμιοις δὰ μασούρια.

***ἀποδιάρτι** τό, ᾿ποδκιάρτιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. *διάρτι.

Ἡ μετὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων ὑπολειπομένη ὀλίγη ζύμη χρησιμοποιοῦμένη εἰς πλάσιν ἄλλου μικροτέρου: Τὸ ᾿ποδκιάρτιν μου τὸ ἔκαμα μὲν πιτ-τακούδαν γιὰ τὸ μωρόν.

ἀποδιασκελῆς ἡ, Κρήτ. ᾿ποδοσκελῆς Πελοπν. (Ξηροχώρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. διασκελῆς. Ὁ τύπ. ᾿ποδοσκελῆς παρετυμολογικῶς πρὸς τὸ πόδι.

1) Τὸ διάστημα τῶν διεστώτων ποδῶν λαμβανόμενον ὡς μονὰς μήκους Πελοπν. (Ξηροχώρ.): Ἀγὸ ᾿ποδοσκελὲς τόπος εἶναι. Συνών. ἀποδιασκελῶμα, ἀποδιασκελωματῆς, ἀποζαλῆς, ἀποσκελωματῆς, διασκελῆς, σκελωματῆς. 2) Διάβασις ὑπερθέν τινος μὲ διανοιγμένα σκέλη, διασκελισμός Κρήτ. Συνών. ἀποδιασκελισμός.

ἀποδιασκελίζω Κρήτ. ᾿ποδκιάδ-δελίζω Κύπρ. ᾿ποδοσκελ-λίττω Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διασκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ᾿ποδοσκελ-λίττω ἰδ. ᾿ποδοσκελῆς ἐν λ. ἀποδιασκελῆς.

Διανοίγων τὰ σκέλη διέρχομαι ὑπεράνω τινός, διασκελίζω ἐνθ' ἀν.: Τὸν ἀποδιασκελίσεν Κρήτ. Μὴν ἀποδιασκελίζης τὸ κωπέλλι, γιὰ δὲ γάνει αὐτόθ.

ἀποδιασκελισμός τό, ἀμάρτ. ᾿ποδοσκελισμός Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιασκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ᾿ποδοσκελισμός ἰδ. ᾿ποδοσκελῆς ἐν λ. ἀποδιασκελῆς.

Ἀποδιασκελῆς 2, ὁ ἰδ.

ἀποδιασκελῶμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιασκελώνω.

Ἀποδιασκελῆς 1, ὁ ἰδ.

ἀποδιασκελωματῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀποδιασκελωματῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποδιασκελῶμα καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

Ἀποδιασκελῆς 1, ὁ ἰδ.: Ἐσένα δὰ ἡ ἀποδιασκελωματῆς σου ᾿ναι φόβος τρόμος! Ἀποπὰ ὡς τῶ δεῖνα εἶναι μὲν ἀποδιασκελωματῆς (ἀποπὰ = ἀπεδῶ). Ἀποπὰ ἴσαμε τὴν Παναγία πόσες ἀποδιασκελωματῆς τὸ κάνεις;

ἀποδιασκελωμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιασκελώνω.

Τὸ νὰ διαστείλῃ, νὰ ἀνοίξῃ τις τοὺς πόδας: Ὡ καμένη, ἔνας ἀποδιασκελωμός! Μωρή, συμμάζωξε τὰ ποδάρια σου, γιὰ εἶναι δροπῆς νὰ σὲ δῇ κάνεις!

ἀποδιασκελώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ᾿ποδιασκελώνω Κρήτ. ᾿ποδκιάδ-δελών-νω Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διασκελώνω.

Διανοίγων πολὺ τοὺς πόδας καθήμενος ἢ βαδίζων ἐνθ' ἀν.: Ἐμαθες νὰ ᾿ποδκιάδ-δελών-νης μέσ' ᾿ς τὴν στράταν Κύπρ. Ἰάδα κ' ἐποδιασκελῶσες καὶ κάθες' ἔτσά κ' εἶσαι σιχαμός; (Ἰάδα = διατί) Ἀπύρανθ. Ἀποδιαδ-δελωμένη κάθεται αὐτόθ. Πορπατεῖ ᾿ποδκιάδ-δελωμένος (μὲ μεγάλους βηματισμούς) Γερμασ. || Φρ. Ἡ δεῖνα ἐποδκιάδ-δέλωσέν του (τοῦ παρεδόθη) Κύπρ.

ἀποδιασκελωτῆς ἐπίρρ. ἀμάρτ. ᾿ποδκιάδ-δελωτῆς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποδιασκελωτός.

Μὲ διεστώτα τὰ σκέλη: Ἡ δεῖνα κάθεται ᾿ποδκιάδ-δελωτῆς.

ἀποδιασταυρώνω ἀμάρτ. ᾿ποδιασταυρώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διασταυρώνω.

Ἀνακόπτω τὸν δρόμον τινός πορευομένου ἢ τρέχοντος παρεμβαλλόμενος ὡς ἐμπόδιον.

ἀποδιαφεντεύω ἀμάρτ. ἀποδιαφεντεύω Κρήτ. ἀποδιαφεντεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαφεντεύω.

Ἀποκτῶν ἐκ κληρονομίας περιουσίαν κινητὴν ἢ ἀκίνητον ἀναλαμβάνω τὴν διεύθυνσιν καὶ διαχειρίσιν ταύτης: Ἐγὼ δὰ τ' ἀποδιαφεντεύω τὰ πράματά σου (δὰ = θά). Πῶς τ' ἀποδιαφεντεύγει τοσανὰ πλούτη; Ποιὸς δὰ τοὶ ᾿ποδιαφεντεύει τοσεὰ κληρονομίες;

ἀποδιαφωτίζω Κρήτ. (Μύρθ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ᾿ποδιαφωτίζω Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. ἀποδιαφωτῶ Κρήτ. (Μύρθ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διαφωτίζω. Διὰ τὴν διὰ δύο προθέσεων δήλωσιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 63, ἐνθα καὶ γνώμη

